

[Jørgen Jensen]

ren påstår, at regeringssamarbejdet var et slag mod det borgerlige firklovers politiske fremtid, tværtimod: man blokerede ikke, man åbnede for de borgerlige løsninger. Den socialdemokratiske folketingsgruppes godkendelse af samarbejdet med partiet venstre betød ikke politisk stabilitet, som man siger, åbnede ikke op for nye muligheder i dansk politik. Det var og er fortsat et forsøg på at dæmme op for de krav, der var rejst med stigende styrke fra arbejdspladser, fagforeninger, lejerforeninger og alle folkelige bevægelser om nu at sætte ind med en anden politik mod arbejdsløsheden, mod spekulanter og mod kapitalhavernes udnyttelse af krisen. Det var det krav, der lå i foråret og i forsommeren, da man indledte forhandlingerne med partiet venstre.

Det er en kendsgerning, at socialdemokratiet ikke tog ledelsen i regeringssamarbejdet, men tværtimod bliver ledet af venstreministrenes brug af aftalerne fra Marienborg. Et talende eksempel er regeringens stilling til overenskomstforhandlingerne, hvor det uanset statsministerens forsøg på, kan man godt sige, at lyve sig fra det, der er aftalt, nu står klart, at man på Marienborg har aftalt regeringens mål med overenskomstsituationen og også, hvorledes man skal gribe ind, hvis det bliver nødvendigt.

Hvem der i regeringen bestemmer, hvornår og hvordan man skal træde frem, blev tydeligt demonstreret den 6. december. Da havde vi i arbejdsmarkedsudvalget statsministeren og arbejdsministeren til samråd. Begge ministre nægtede at udtale sig om regeringens vurdering af overenskomstsituationen. Man ville ikke, selv i en lukket kreds, udtale sig og risikere at blive taget til indtægt af en af parterne. Det var ikke statsmandskløgt at gøre noget sådant.

Men på samme klokkeslæt udsendte skatte- og afgiftsministeren en erklæring til pressen, hvor han på regeringens vegne fastslog, at der i regeringens økonomiske politik kun var plads til ophævelse af indgrebet i dyrtidsreguleringen og til forhøjelse af dyrtidstillægget med 2 eller 3 portioner fra september 1979.

Han truede direkte arbejderparten med, at alle andre lønindrømmelser ville være sabotage mod regeringens økonomiske politik og øjeblikkelig ville blive opkrævet af regeringen.

Hvem er det, der kan tage dette til indtægt? Er det ikke arbejdsgiverparten, der kan tage det? Så kan man, som det skete her i går, tale om, at der er nogle, der sætter lus i skindpelsen. Nej, sandheden er, at regeringerne Anker Jørgensen har lagt gift for overenskomstforhandlingerne, politisk har givet støtte til arbejdsgiverne den ene gang efter den anden.

Arbejdsministeren er ikke til stede, men arbejdsministeren kan prøve på at teoretisere om beregningspunkter og ikrafttrædelsesdatoer for dyrtidsreguleringen, det er dog en kendsgerning, at dyrtidstillægget i det første halve år af en normal overenskomstperiode, som skulle begynde 1. marts 1979, for hver time ville være 1,20 kr. eller 1,80 kr. højere, end den bliver på grund af det indgreb, man har gjort i overenskomsterne.

Det betyder reelt, at man på forhånd har stjålet mellem 1.000 kr. og 1.800 kr. fra hver lønmodtager og samtidig pålagt dem en tvangsopsparring på mellem 800 kr. og 1.400 kr. i det første halve år af den næste overenskomstperiode. Hvis man fra arbejderside skulle opveje dette indgreb i de kommende overenskomster, skulle man have en time-lønsforhøjelse på mellem 2,16 kr. og 3,24 kr. Det er det, der reelt er sket. Så kan man sige, at man ikke vil gribe ind, men det har man gjort.

Et andet eksempel er værdistigningsafgiften. Det er også et eksempel på den holdning, den retning, der er i aftalerne fra Marienborg. Sjældent eller aldrig før er folketinget blevet fyldt med så mange halve og hele usandheder, som vi har fået i denne sag. På trods af at regeringen, ja, de fleste i denne sal, vidste, hvad det var, man havde aftalt, kendte ministrene ikke noget til det. De vidste ej heller noget om, hvornår det skulle lægges frem, selv om der også her måske nok var tovtækkeri, men alligevel en klar erkendelse af, hvornår det skulle være.

Der var altså her tale om, at man havde et forslag, som alene skulle sikre, at man kunne få arbejderne til at gå i gyngen med en ny, forstærket indkomspolitik, og det skulle ske, uden at man på nogen måde i virkeligheden greb ind over for spekulatøren i jord og fast ejendom. Det er det, der er sandheden om det forslag, som jo er udarbejdet, men som man blot ikke har lagt frem.